

FERÐAÆTLAN

fyri ss. TJALDUR

januar—februar 1952

Úr Keypmannahavn

4. januar
25. januar
15. februar

Úr Føroyum

15. januar
5. februar
26. februar

PI. SKIPAFELAGIÐ FÖROYAR

INGEN MÅLTAGNING

mellem

JUL og 6. JANUAR

Grundet indkøbsrejse i udlandet vil måltagning ikke kunne finde sted før efter sjette januar.

Gunnar Stockholm

Telefon 606.

Hoydalsveg 8

FÆRÖSK MARGARINE

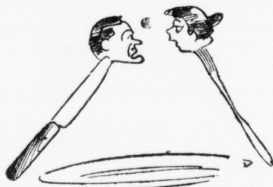
VITA No 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Sætt og hoyrt

Tiðindi av tingi.

(Misjavnt hoyrdist í útvarpinum, so vit standa ikki inni fyri at rætt er endurgivið).

— — — hava fundarnir verið fáir, so hava teir verið so mikið týðningarmiklari. Nógv stórmál eru avgreidd, sum t. d. hjálp til sjóvinnuna, har millum annað varð viðtikið at selja Smiril fyri at útvega pening til stóra tollaverksmiðju í Tinganesi. Mentamálaráðharrin setti undir viðgerðini uppskot, sum varð væl undirtikið, at Tollaksmessudagur her eftir skal eita Tollhækksmessudagur.

Ódnarveðrið ið verið hevur hesa seinastu tíðina hevur velt stórar skaðar víða hvar. Millum annað er Løgmannsúrðin nógv niðursmokkað. Seinast vit frættu, var tó so mikið eftir av henni at teir álhogabreiðir menn so dánt kundu vart seg á henni eina

stutta tíð og kanska haft ein klænan mann í millum sín eisini.

Eg hoyrði nú ein dagin ein lækna siga, at 90 % av mannaættini antin var sinnissjúk ella býttislig — hini 10 % hövdu teir beint fyri á ein ella annan hátt.

I hvussu so er segði hann, at tá ein sjúklingur nú ein dagin kom at biðja hann taka eina tonn, og hann spurdi Um hann skuldi bedöva hann, svaraði hann: »Nei takk, nú hevur hon pint meg so nógv, so tað er eingin grund til, at hon skal sleppa burtur uttan at fáa ilt.»

Sum vanligt var um jólini, fór Jógvan inn á gólvið hjá Janusi, ið átti eina fimm ára gamla dóttur. Smágentan fór beinan vegin yvir til Jógvan og heldur við hann:

»Drekk eitt sindur fyri mær — drekk eitt sindur av hasum glasinum har.« Hon peikar á eitt glas ... við vatni.

Jógvan sær eitt sindur lögín út: »Hvat meinar tú, barnið mitt. Hvi skal eg drekka?»

»Jú, eg vil so gjarna síggja, hvussu ein svampur drekkur.«

»Hvat er tað tú sigur?»

»Jú, pápi sigur, at tygum drekka sum ein svampur.«

Tað var inni á apotekinum.

Kundin: Eg skal biðja um fyrri 10 oyru í radium.«

Apotekarin: »Eru tygum óður maður, vita tygum ikki, at eitt einasta gr av radium kostar hundrað túsind kr.«

Kundin: »Tað kemur mær ikki við, eg skal bert hava fyrri 10 oyru.«

Teir sótu og prátaðu, professarin og presturin. Tá spyr presturin: »Hvussu gera tygum av, um ein sjúklingur er sinnissjúkur ella ikki?»

»Tað er sera einfalt. Eg seti sjúklinginum tveir lættar spurningar, sum eitt hvørt meninska kann svara uppá.«

»Til dömis hvat?»

»Ja, til dömis: Cook gjörði tríggar ferðir kring heimin. Á einari av hesum ferðunum doyði hann. Á hvørjari halda so tygum tað var?»

»Á, ja, ja, men kunnu tygum ikki nevna eitt annað dømi, eg eri tverri ikki so kønur í söguni.«

Hetta hendi í fimleikarhöllini.

Lærarin skipar: Framfyrir gakk, til reiðar renn, til vinstri snúgv, allir umkring, í trý bít sundur.....

Tá letur í einum av næmingunum, ið ongantið hevði verið til fimleik fyrr »Tað er óluksálit hasin maðurin skiftir í titt meining.«

Teir báðir Óli og Per hittust umborð á Smiril.

»Á góðan dag Óli. Eg hoyri tú og Elsa eru lukkuliga gift.«

»Ja, ja, tað kann man gott siga. Elsa er lukkulig, og eg eri giftur.«

Mamman stóð í køkinum og gjörði kaffi. Litli Jógvan spældi á gólvinum við leikutoyi sínum. Knappliga hyggur hann upp:

»Mamma, ein eingil, hvat er tað fyri nakað.«

»Ein eingil góði, tað er eitt litli barn sum kann flúgva.«

»Men hvi sigur so pápi »Eingil mín« við arbeiðskonuna?»

»Ger hann tað góði. So skal mamma nokk fáa hana at flúgva.«

Hanus var komin aftur úr skúlanum og mamman spyr hann hvussu tað gongur við matematikkini.

»Í dag tókust vit við at finna teir tveir økendu.«

»So—o—o. Hava teir virkuliga ikki funnið teir enn. Teimum leitaðu vit eisini eftir, tá ið eg gekk í skúla.«

Gamli Óli var so óheppin at verða yvirkoyrdur av einum hestavogni, og var eitt sindur meinslaður. Sýslumaðurin spurdi hann tá, hvussu stórt skaðakrav, hann hevði hug at seta.

»Ja, er tað so, at eg sjálvur sleppi at velja, vil eg helst hava eitt kvartull av skrá.«

Ólavur undraði seg yvir, at Janus ongantið hevði verið og vitja hann í longri tíð. Endiliga jólaaftan kom hann og Ólavur spurdi beinan vegin, hvi tað var vorðið so langt millum ferðirnar.

»Jú sært tú,« greiddi Janus frá, »eg var so óheppin at delta úttari í hoyggj-húsinum, og misti annað eyga. Nú havi eg fingið glaseyga í staðin fyri. Kannst tú síggja hvat eyga tað er?»

»Jú, tað er vinstra eyga.«

»Hvussu sært tú tað,« spurdi Janus undrandi.

»Jú, tað sær so erligt út.«

Teir hittust niðri á vippuni.

»Hygg hesin stóri krabbín eg havi fingið.«

»Tveit hann frá tær.«

»Hví tá.«

»Ti so stórir krabbar eru ikki til.«

Ein negari hevði fingið eitt lummaur, men so ein dagin steðgaði tað. Hann undraði seg yvir hvat feilurin mundi vera, royndi sjálvur at finna hann og opnaði urið. Tá rakti hann við at ein deyð fluga lá inni í tí. Illa við helt hann tá: »Eg hugsaði tað altíð fórarin er deyður.«

Og so at enda var tað filosofurin, ið helt, at við at kyssa konufólk, var sum við sild í einari dós. Tað var ringt at koma at tí fyrsti, men so var tað lættari og lættari.

Jólaynskini

Táttur yrktur av Tummás Djurhuus og kvøðin av Ludvig Petersen í jólaútlarpi næmingafelag læraraskúlsans.

Lag: Jag sjunga vil en liten vise.

Eg gekk og spurdi landsins frægu, hvat jólaynski teirra var, og sum eg altíð havi ventað, so jekk eg sera ymisk svar. Tað visti seg, at allir frá Kristjani til Knút, teir hövdu okkurt ynski, sum ei kann ganga út.

Fyrst fór eg mær til Kristjan lögmanns hann heilsaði og beyð sigar, Eg segði takk og spurdi síðan, um jólaynski hans í ár. »Tú spyrst, so skal eg svara. Eg ynski einans, at Várharna vildi skaffa mær ein so aftrat.«

Frá Kristjan lögmanni eg vendi tá burtur mær og spurdi so Hr. Rikard Long, ið sigist vera skyldmaðurin hjá Li-tai-po. Hann reisti seg á fjötr og segði: »Jú, so men, eg vildi verið visari enn Rasmus Rasmussen.«

So sum eg siti har og royki, eg hoyri sum av stormi ljóð. Ein löta gekk, so sjálvur Hákon blásandi á gólvi stóð. Eg spyrrji hann tað sama. Hann sigur: »Sum tú spyrst: Eg vildi eins og Magnus Skæling 'dug' at yrkt.«

»Tú ynskja nógv,« eg segði við teir, »men hoið er ei úti enn,« og skundaði mær síðan niðan til cand jur. Thorstein Petersen. »Mitt ynski er tað sama,« hann segði sum í fjör, »í Bank of England vildi eg verið direktør.«

Hjá Thorstein Petersen eg hitti tá sjálvur Dagblaðsstjóran. Eg spurdi varliga um einki gott jólaynski hevði hann. »Jú,« sigur hann, »tú jóla eg ynsk' av hug og sál, at tó eg kundi lært at skriva föroyskt mál.«

Men »spöge og álvara, so segði hann altíð. H. M. Niclasen. Vit vóna tí, at okkum halda til góðar hesir høgu menn. Eitt jólaynski felags teir hövdu allir tó: at jólini tey verða gleðilig og góð.

Upmasking

Sokkar verða tiknir til uppmasking.

Evelyn Kjørbeck
Tvøroyri